

on-line >>> www.alnari.rs
mail to >>> office@alnari.rs

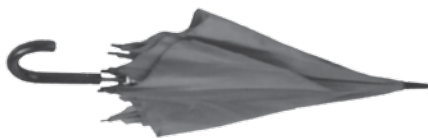
Naziv originala:
Emma McLaughlin and Nicola Kraus
NANNY RETURNS

Copyright © 2009 by Italics, L.L.C.
Translation Copyright © 2010 za srpsko izdanje Alnari d.o.o.

ISBN 978-86-7710-504-4

Povratak u Njujork

EMA MEKLOHLIN i NIKOLA KRAUS

Prevela Magdalena Petrović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2010.

*Deci koja nam pristižu –
Čekamo vas otvorenog srca i raširenih ruku.*

„Bruk Astor je uvek iskreno govorila o činjenici da nije majčinski tip žene.“

Njujork magazin, „Porodica Astor“
7.8.2006, Meril Gordon

„A ipak, uprkos svim svojim dobrim delima, Herman (Merkin) je bio udaljen, suzdržan otac. Iako nije mogao a da ne živi kod kuće, tu se angažovao što je manje mogao.“

Njujork magazin, „Velikan čudovište“
22.2.2009, Stiv Fišmen

„(Medofovi) nisu razgovarali sa svojim ocem otkako im je priznao... kao ni s majkom, ali ne zato što misle da je ona umešana u to – ne misle tako – već zato što veruju da je njena sklonost da ga podržava bez obzira na sve... omogućila njegova zlodela.“

Veniti fer, „Da li su Medofovi sinovi znali?“
3.6.2009, Dejvid Margolik

Poglavlje 1.

„Šta to radimo?“

Na zvuk glasa mog muža, okrećem se na vrhu merdevina, gde pokušavam da na brzinu pričvrstim zavesu za jedan prastari ekser. On stoji na ulazu u praznu sobu i donjom polovinom vlažne majice s Harvarda briše svoje zajapureno lice. „Hej, zdravo“, kažem.

„Tri nedelje živimo na gradilištu, moja Grejs, a mama je već pošizela.“ Rajan se obraća našoj dvanaestogodišnjoj kuji zlatnog retrievera, dok ona preskače poslednjih nekoliko stepenika da bi nam se pridružila na trećem spratu našeg novog doma. Pod jakim svetlom sijalice koja visi s gipsane rozete na plafonu, posmatramo kako ona brzo spušta svoju igračku privezanu za konopac pored njegovih patika, tražeći nagradu. „Kako si ti dobra devojčica.“ On je mazi po glavi, a ona dolazi do merdevina da me pozdravi. Šape su joj sive od prašine iz parka Riversajd.

„Jesi li se lepo istrčala sa svojim taticom?“ kažem joj, a ona se otetura do svoje posude s vodom, koja stoji u našoj spavaćoj sobi vrata pored. Slušamo njeno glasno laptanje.

„Starbaks otvara prodavnicu kafe na mestu gde je izgorela ona pijlarnica“, govori izvlačeći stopala iz *najki* i prilazeći mi u čarapama.

„Pa se onda otvaraju apoteke, pa onda banke... Došli smo pred tallas izgradnje.“

„Eto.“ Trlja svoju smeđu kosu vlažnu od znoja o moju nagu butinu, pa se okreće da skine majicu. „Šta *to* radiš?“

„Pronašla sam zavesu!“

„Pa vidim.“ Izlazeći iz sobe, gura svoje patike u stranu.

Pružam se da bih pričvrstila drugi kraj nebeskoplave lanene tkanine za drugi ekser, koji viri iz fosilizovane tapete, pa se, držeći se za hladan metal, naginjem natrag da ocenim. Gladeći rukom pruge koje su nastale jer su zavese mesec dana stajale u kutiji, prisećam se kako sam ih pre dve godine, usred depresivne švedske zime, kupila na buvljoj pijaci u Upsali kako bih unela malo vedrine u naš stan. Nije da se žalim. Nakon što smo zbog Rajanovog nameštenja u Ujedinjenim nacijama morali da se preselimo s Tahitija u Južnu Afriku, pa u Severnu Afriku, u Švedskoj sam bila srećna što imamo godišnja doba, iako su čak tri od ukupno četiri bila snežna.

Nameštam tkaninu tako da sakrijem more rupa od čekića na mestu gde je Stiv, naš izvođač radova, „istraživao“ da li je izvodljivo ubaciti prozor, ili su otvori s razlogom zazidani u nekom momentu u prošlom veku. Kao da bi se zid od crvenog peščara* mogao srušiti.

„Nen.“

„Pogledaj moj prozor.“ Silazim s merdevina, a on se pojavljuje na vratima s peškirom oko struka. „Staviću stari bakin crveni sto ispod njega i to će biti moj kutak.“

Prilazi mi i grli me, pribijajući me uz svoje telo vlažno od znoja. Osećam kako mi se hrapava tkanina peškira trlja o noge. „Imamo preko tri stotine razorenih kvadratnih metara...“

„Mogućnosti.“

„... mogućnosti. Imaćeš svoj kutak i svoj prozor, a ja moram da te pitam da li nameravaš da nosiš ovo i na potpisivanju ugovora o prodaji stana mojih roditelja?“ Povlači mi nagore njegov džemper koji sam navukla umesto kućne haljine, koju još uvek nemam. „Zato što to, barem meni, odvlači pažnju.“

„Mislila sam da sam upravo zato i došla, da ti malo odvučem pažnju s posla.“

„Da mi pružiš podršku. A mi smo ovde u trci s vremenom.“ Grabi svoj peškir i šljepa me po zadnjici, pa krupnim koracima izlazi iz sobe i kroz kratak hodnik odlazi u jedino funkcionalno kupatilo u naših preko tri stotine razorenih metara kvadratnih. „Obećao sam tati da

* Crveni peščar je vrsta sedimentne stene. (Prim. prev.)

neće biti promišljanja u vezi s tom prodajom, tako da za petnaest minuta moramo već biti na vratima.“

„U redu, ali najpre mi je potrebna kafa, a mašina se upravo pokvarila“, izveštavam ga s vrata svoje buduće kancelarije. „Pukao je još jedan osigurač u kuhinji.“

„Što znači da smo sada na...“

„Tri: hodnik, spavaća soba i kupatilo. Ima li ikakvog znaka od Stiva ispred kuće?“

„Još uvek ne.“

„Uskoro će devet. Treba da ga pozovem.“

„Ne odugovlači! Možeš ga pozvati iz taksija!“ Čujem kako je u znak protesta zašuštao mlaz tople vode. „I računaj na pet minuta pauze ako hoćeš kafu!“

„Hoću jednu dozu kreka koji se lagodno prodaje preko puta!“ Dovi-kujem mu, ali on je već pod tušem. Dok ulazim u spavaću sobu, Grejs, koja leži iza našeg dušeka, podiže glavu, a ja se nalazim pred zidom kutija s garderobom. „I ti ti tražila krek kad bi tebe terao da ponovo ideš u Park aveniju 721.“

Nakon pola sata, taksi juri napred i prolazi pored još jednog proširenja Park avenije, čija svetla na svim semaforima odjednom postaju zelena. Oduvek sam smatrala da taj gradski detalj savršeno odgovara strogim običajima ovog kraja – svi su u toj aveniji pod pritiskom da rade iste stvari u isto vreme. Sećam se koliko su me nervirala ta neugodna crvena svetla dok sam ovde radila, ima tome sada već deset godina. Dok bih umirivala neko neispavano dete koje bi se uznemireno vrpeljilo pored mene na zadnjem sedištu, oblivao bi me hladan znoj jer bih brinula o tome hoćemo li zakasniti na sledeću bizarnu aktivnost na koju bih bila zadužena da ga odvedem – Aranžiranje cveća za četvorogodišnjake ili Taj či za bebe – i samo bih se nadala da se podzemna železnica, kojom sam sa ostatkom čovečanstva odlazila na posao i vraćala se kući, smatra za bezbednu da se u njoj vozi mala Elspet.

Ispod Devedeset šeste ulice, središnji deo kolovoza ispunjen je procvetalim uskršnjim lalama. To me seća na dane kada sam kao dete sa ašovčićem u rukama išla s bakom da posadimo lukovice. Ali kada sam

odrasla í počela da radim u zgradama nanizanim pored tih cvetnih polja, moji poslodavci su za tu dužnost odavno počeli da unajmljuju druge ljude, one kojima engleski nije maternji jezik, jer su oni skloni svakom poslu u kojem se mora pasti na kolena. Prolazimo pored zgrade od krečnjaka u kojoj sam čuvala decu tokom prve godine na Njujorškom univerzitetu, one zgrade u kojoj sam pronašla nekog tipa iz streljane s Tompkins skvera kako čuči u ormanu tinejdžerke. Da, to što sam sedam godina bila bebisiterka, dva leta čuvala decu u inostranstvu i tri godine radila kao dadilja puno radno vreme, bilo je više nego dovoljno. Još uvek se sama sebi divim što sam nakon poslednjeg dana na mom poslednjem poslu uspela da sačekam da Grejs dobije vakcinu kako bismo mogle da preletimo okean – umesto da ga pretrčimo – i preselimo se kod Rajana u Hag.

Pri donjim sedamdesetim ulicama taksi se ponovo zaustavlja i moj pogled pada na jednu crnkinju koja gura plavokoso dete sa staklenim, zadovoljnim pogledom kakav deca dobijaju u svojim kolicima (kada imaju dobar dan). Detetovo lice se odjednom razvedrava. Naprežem se da vidim jednu plavušu u haljini boje lavande kako stoji na uglu i široko se osmehuje šireći ruke pune kesa iz kupovine, dok joj se crnkinja s bebom približava. Majka hita ka kolicima, ne skidajući osmeh s lica – mimoilazi se s putnikom kolica da bi okačila svoje teške kese na ručke od titanijuma – i nakon nekoliko razmenjenih reči s vozačem kolica, odlazi dalje rasterećena. Dete iznenađeno počinje glasno da plače, podižući svoj izmučeni stomacić uz najlonske kaiševe Nasinog kvaliteta, kojima je sputano – a naš taksi lagano zalazi u šezdesete ulice. Osećam kako počinjem da klizim natrag u sedište.

„Nen.”

„Molim, dušo“, odgovaram ne skidajući pogled s *blekberija*, dok otvaram najnovije pismo svog jedinog klijenta, na koje počinjem da odgovaram tonom koji treba da izmami bogate preporuke, što će mi – daj bože – doneti pravi konsultantski posao.

„Izgledaš kao da prolazimo pored kuće u kojoj su te uhvatili kako bacaš rolne toalet papira.“

„Mhm.“ Klikćem na „send“ i osećam čvrst stisak na bicepsu. Rajan me podiže iz mog skoro horizontalnog položaja.

„Imaš trideset i tri godine“, kaže i podiže obrvu.

„Aha“, slažem se i ubacujem uređaj u svoju tašnu, dok taksi staje uz ivičnjak

„Govoriš tri jezika.“

„Istina.“ Oboje posežemo za novčanicima, ali on prvi nalazi svoj te vadi novčanicu od dvadeset dolara da plati vožnju.

„Pa...“

„Pa ona je bila jedna vrlo strašna gospođa.“ Trljam usne jednu o drugu da bih razmazala sjaj.

„Ali sada ti možeš da budeš vrlo strašna.“ Prislanja svoje čelo uz moje dok se pridiže da bi vratio novčanik u zadnji džep pantalona. „To bi mogao biti strašan preokret.“

„Više bih volela da ne bude nikakvog preokreta.“ Okrećem se i nalazim se licem u lice s portinom u ogrtaču koji mi otvara taksi. Protiveći se svim svojim nagonima, izlazim i stupam pod senku bledosive nadstrešnice. Zatim, dok drugi portir gura mesingom optočeno staklo u sumornu tamu zgrade porodice Iks, okrećem se za sto osamdeset stepeni, kao Grejs kada treba da uđe u veterinarsku ordinaciju. *Oh, zar ovo? Ovde? Pa to... neću. Ne, hvala! Ja ću samo da...*

Ali Rajan me čvrsto hvata za ruku i – nakon nekoliko pošalica sa osobljem, među kojima, srećom, ne prepoznajem nikoga – mi smo na putu ka liftovima od mahagonija.

„Za sada je dobro“, glasno šapuće Rajan i pritiska dugme, koje zasvetle.

„Jesam li zahvalila tvojim roditeljima što su se preselili u Hongkong?“

„Jesi, u svom govoru na venčanju. Dva puta.“

Vrata se klizeći otvaraju i ja spuštam glavu. Kosa mi pada na lice dok netremice gledam u blistave mermerne pločice. Iz lifta se pojavljuje par crnih svilenih papuča s navezenim šašavim majmunima, a ja čvršće stežem Rajanovu ruku.

„Dobar dan, *gospodine* Ralington“, kaže Rajan, značajno naglasivši tu reč, i uvodi me u mahagonijski lift. Vrata klize i zatvaraju se, a on pritiska jedanaest. „Ne shvatam u čemu je fazon s tim papučama.“

„Zato te i volim.“ Gledam u njegove smeđe oči a on se smeši, naboravši kožu u uglovima očiju u fine linije.

„Hmmm, naš stari teren gde bismo nabasali jedno na drugo“, mrlja i klizi rukom niz moju odeću. Naginjem se za jedan duboki poljubac, i na trenutak se prebacujem u vreme kada sam se vozila istim

ovim liftom moleći boga da naletim na njega – moje M. H. (Mače s Harvarda) – koji je živeo samo dva sprata iznad mojih poslodavaca. Zastajemo da uzmemo vazduh, a lift se otvara u poznati hodnik. „Uspeła si!“ Podiže mi ruku u znak pobede i poseže ruku u kaput da izvadi ključeve.

Ali naš duhoviti razgovor ispari kada se ulazna vrata zatvoriše iza nas i kada ostasmo u praznom domu, slobodnom nakon godina iznajmljivanja. Dok stojimo ispred hodnika, odjednom smo tihi. Rajan me pušta da bi skinuo kaput, i mi s oklevanjem ulazimo u bivši stan njegovih roditelja. Koraci pojačano odzvanjaju, jer nema raspoređenog nameštaja koji bi upio taj zvuk.

Vadim maramicu iz torbe i brišem razmazani sjaj sa usana, shvatajući da smo se prevarili. U svim razgovorima o ovom poslednjem obilasku stana, samo nekoliko nedelja nakon što smo obilazili našu kuću, bili smo usmereni na to da li ja imam hrabrosti da dođem u zgradu, u kvart koji sam otvoreno izbegavala svaki put kada bih došla u ovaj grad na odmor. Rasprava se vrtela oko verovatnoće da stignemo od tačke A do tačke B a da ne sretnemo *nju*, gospođu Iks. Nismo razgovarali o samoj tački B, niti o tome kako će se Rajan osećati dok sam bude predavao ključeve od doma svog detinjstva. Ili kako ću se ja osećati dok budem stajala u praznom stanu koji izgleda identično kao i stan porodice Iks.

„Čudno je, zar ne?“ Prekršta ruke preko svog presavijenog mantila i skuplja se, izgledajući pomalo izgubljeno.

„Da“, mrmljam trljajući mu rame.

„Pretpostavljam da bi trebalo da...“

„Obiđemo?“

Okreće se i prvi polazi, a ja ga sledim. U svakoj prostoriji zastaje i blago klima glavom. Kako stižemo do kraja hodnika sa spavaćim sobama, osećam da mi tuga u grudima poprma obličje ožiljka.

„Groverova...“*

„Moja...“

„... soba“, istovremeno izgovaramo. Rajan ulazi unutra dok se aprilsko sunce probija kroz roletne i pada na goli parket isprepleten u stilu riblje kosti. Odlazi do prozora, a ja prolazim pored njega ka susednom

* Grover je nadimak koji je Nen dala Grejeru dok ga je čuvala, v. *Dadiljini dnevnik*, Narodna knjiga – Alfa, 2003. (Prim. prev.)

kupatilu. Stojeći na vratima, osećam drhtavicu pri sećanju na Grejerovo jecanje dok smo sedeli na ivici kade dva sprata niže – osećam užas jer ne znam šta da radim, kako da mu pomognem da diše, bespomoćna sam pred njegovom strašnom groznicom, para od vrele vode koja teče s tuša samo pojačava maglu panike, jer je život tog četvorogodišnjaka stavljen u moje dvadesetjednogodišnje ruke.

„Neverovatno!“

Okrećem se i vidim Rajana pognutog ispod roletni. Radijator se krivi dok on podiže nešto što mi izgleda kao prljava loptica od dlaka. „Han Solo.“ Čisti figuricu od prljavštine. „Sakrio sam ga ovde još kad je moj brat bio mali i uporno pokušavao da se igra mojim kul stvarčicama. Baš blesavo.“ Ustaje i otresa prašinu s pantalona, čestice se razleteše po rasutim zracima sunčeve svetlosti. Treba mi minut vremena da shvatim da on sve intenzivnije klima glavom samom sebi. Čvrsto grabi smeđu plastiku i okreće se prema meni. Usne su mu stisnute, a oči svetlucaju. „Želim ovo.“

„Mi to sebi ne možemo da priuštimo, sećaš se? Zidamo sopstveni dom od jedne ruševine, sto blokova severno odavde.“

„Ne to. Ovo. Porodicu, decu – dete.“

Klimam glavom i sklanjam kosu iza uвета. „Pa imaćemo.“

„Šta čekamo?“

„Hm, četiri ispravna osigurača, kuhinju, da meni krene posao, da se skrasimo u jednoj zemlji na više od godinu dana...“

„Ja sam spreman.“ Šara pogledom po sobi, a na licu mu se novonastali osmeh širi od uva do uva. „Ja sam spreman, Nen. Hajde da ne dajemo u najam dva sprata. Izdaćemo samo jedan, a drugi ćemo sačuvati za decu...“

„U množini!“ pitam, a pred očima počinju da mi igraju mrlje različitih oblika u svetlosti istačkanoj česticama prašine.

„Jednu bebu. Želim da imam bebu, s tobom, sada.“ Prilazi mi i strasno me hvata za obe ruke. Figurica iz *Ratova zvezda* biva bolno stisnuta između moje i njegove kože.

„Ja...“ Povlačim se iz njegovog stiska, obuzima me odvratnost prema boravku u ovoj zgradi, dok se Han Solo prevrće i pada na pod. „Ja... To nam sve menja iz korena. To znači da ćemo biti potpuno odgovorni za život druge osobe i za njenu sreću, dvadeset četiri sata svih sedam

dana u nedelji, sve do svoje smrti. Nije to neka nostalgijna impulsivna kupovina.“

„U redu.“ Savija se da podigne igračku. „Popustiću ti jer se nalazimo u ovoj zgradi. To ti je opravdanje za ovu nedelju.“

„Hvala.“ Grizem usnu.

„Nen, nije nam ovo prvi put da razgovaramo o ovome.“

„Ali *tada* smo govorili o budućnosti. Ne znam da li sam spremna.“

„Kako to možeš da kažeš? Bila si fantastična dadilja!“

„Ali to ne znači da ću biti i fantastična majka! To nije isto.“ Presecam rukama vazduh ispred sebe, a tašna mi spada na članak. „*Uopšte*.“

„Zdravo!“ Glas prodavca nekretnina vibrirajuće odjekuje u hodniku, praćen zveckanjem ključeva. „Gospodine Haćinsone, bilo bi bolje da krenete; kupci će uskoro stići. Da li su podstanari sve ostavili cakum-pakum?“

Pošto smo završili s poslednjim obilaskom, ulećemo u čelični lift advokatske kompanije gde nas čeka gužva zbog pauze za ručak. Rajan traži moju ruku a ja uspevam da mu utešno uzvratim stisak. Lift se klizeći zaustavlja na trideset sedmom, a mi se migoljimo kroz grane kutija s fabričkom hranom i izlazimo u hodnik. Potpetice mi uranjaju u plišani zeleni tepih, hvatam Rajana za ruku i skrećemo levo u tihi sobu za prijem advokatske kompanije. Pokušavam da umirim svoje lice kako bih delovala kao zdrava, fina žena, ona koja prati svog supruga u kancelarije poput ovih kad treba da potpišu značajne dokumente, a ne kao ona koja oseća euripidovski impuls da posegne ispod suknje, golim rukama istrigne sopstvene reproduktivne organe i baci ih na zid od mahagonija.

„Rajane!“ Gojazni stari državnik juri kroz obližnja vrata s dva krila. Jedna njegova punačka šaka već je ispružena da se rukuje, a druga je spremna da potapše po ramenu. „Kakav odličan početak nedelje! Kako si? Kako ti je otac?“, viče na način koji ističe cigaru zaglavljenu u uglu njegovih usana. „Tako mi je žao što nisu mogli da dolete avionom i da budu tu u ovom trenutku. Bože dragi, prodaju u savršeno vreme. Takoreći, tržište nekretnina samo što nije eksplodiralo.“

„Pa“, Rajan se izmiče iz njegovog stiska, „meni je zaista žao što moraju da prodaju, ali tata hoće da otvori jedan ogranak u Seulu, a uloženi novac rađa novac.“

„Svako ko danas sebi može da priušti ulaganje na azijskom tržištu ne može pogrešiti. Pa, dobili smo od njih sva ovlašćenja – savršeno vreme da se nešto proneveri, ha?“ Kikoće se i zaverenički naginje prema Rajanu. „Šta kažeš na jednu malu proneveru?“

„Gordone, ovo je moja žena, Nen.“ Pružam mu svoje prste za stisak.

„Pa ti si dražesna! Stariji Rajan se ogrešio o tebe.“ Propisno me tapše po leđima. „Žao mi je što smo propustili vaše venčanje. Bože moj, tome mora da ima već, koliko...“

„Ovog juna će biti šest godina“, kažem.

„O da, tako je, bilo je to istog vikenda kada je Maks diplomirao na Stanfordu. Kako vi stojite s tim – ima li već malih Hačinsona? Tvoj otac sigurno ne može da dočeka malog Rajana Četvrtog.“

Nas dvoje razmenjujemo jedan bračni pogled zbog kojeg bi trebalo da maske za kiseonik padaju s plafona. „Još uvek nema“, govorim i nameštam osmeh zdrave i fine žene.

„Pa, ne odlažite to. Svim svojim klijentima sada govorim da u predbračnom ugovoru definišu nadoknadu za vantelesnu oplodnju.“

„Molim?“

„Nadoknadu za vantelesnu oplodnju. Ako ona na to spiska od sto do sto pedeset hiljada a nema rezultata, muž joj te troškove može odbiti od isplate nakon razvoda.“

„Aha“, kažem pokušavajući da opustim očne kapke. „Sjajno. Hoćemo li da uđemo?“ Sledim ih niz niski hodnik s potpisanim posterima Džona Grišama, dok oni razgovaraju o poslednjem putu kada su Gordon i moj svekar igrali golf. Je li to bilo u Hongkongu? Kako beše, je l' u to vreme Hongkong još uvek bio britanski? Ha-ha-ha, treperi moj glas na neku rasističku šalu o loptici za golf i azijskoj dami, koju srećom ne shvatam baš sasvim.

„I evo nas.“ Gordon nam otvara vrata sale za sastanke, gde se naši pogledi odmah priklivaju za stakleni zid kroz koji se pruža pogled na Centralni park, prema severu, sve do našeg novog komšiluka.

„Bože moj! Nen!“ Prelepa žena, koja sedi za stolom na mestu za kupce, skače i juri da me zagrlji.

„Sitrin“, kažem, iznenađena što vidim njeno lice u ovom kontekstu. „Bože moj, ovo je neverovatno! Vi ste prodavci? Pa to je šašavo! Dođi da upoznaš mog muža!“ Uzima me za obe ruke i vodi me oko velikog pravougaonog stola, pored njihovog advokata i agenta, do strogog čoveka kose zalizane unazad, bez sumnje u srednjim četrdesetim godinama, koji udobno sedi u svom odelu *sevil rou*. „Dušo, ovo je Nen Sonders.“

„Sada sam Hačinson“, kažem pokazujući na Rajana, koji izgleda podnosi još jednu Gordonovu šalu.

„Pa da, naravno, udala si se! Dušo, nas dve smo zajedno išle u *Čepin**.“ Ona mi stavlja ruku oko struka, a ja osećam miris lonicere. „Znamo se od pete godine! A ovo je moj suprug, Klark.“

„Još jedna.“ Klark ustaje i pruža mi svoju mesnatu ruku. „Izgleda da Sitrin ne može da prođe jedan blok a da ne sretne nekog koga poznaje. Jeste li spremni da obavimo ovo?“

„Klark“, prekorno kaže ona dok on gleda na svoj *patek filip*** . „On je sjajan bankar“, kaže mi ona. „Možeš li da zamisliš? Ja, umetnica, udala se za bankara.“ Pušta me da bi podigla rukave svoje vunene jakne. Dugmad u obliku dva ukrštena slova C*** svetluca na sunčevoj svetlosti, a iz tkanine izranjaju prsti umazani bojama da bi naglasili njene reči. Okrećem se i susrećem pogled njenih krupnih zelenih očiju. „Čekaj, mislila sam da ste vas dvoje u Stokholmu?“

„Nismo“, kažem i odmičem se jedan mali korak od njenog prodornog pogleda. Magnetna moć privlačnosti kojom je primoravala školske drugarice da joj predaju barbike, narukvice i momke nije izgubila snagu ni posle toliko godina. „Mislim, bili smo, ali vratili smo se nazad pre mesec dana. Živimo gde god da nas odnese zaposlenje mog muža u Ujedinjenim nacijama.“ Svesna sam kako to zvuči. „Bila sam na poslediplomskim studijama.“

„Vau, ovo je baš šašavo – agent nam je rekao da su Hačinsonovi stari bračni par koji živi u inostranstvu.“ Ona baca pogled na svog muža

* The Chapin School, ženska srednja škola na Menhetnu. (Prim. prev.)

** Patek Philippe, švajcarska marka luksuznih ručnih satova. (Prim. prev.)

*** Simbol CC se više puta pominje u knjizi. To su monogrami Sitrininog muža, Klarka Silborna (Clark Cilbourne), pa i same Sitrin (Citrine Cilbourne). (Prim. prev.)

očekujući neki potvrdni gest, i on klima glavom. „Vama dvoma treba bolja strategija za odnose s javnošću.“

„Ah“, kažem smejući se. „Ne, to je stan njegovih roditelja. Oni su u inostranstvu – žive u Aziji već nešto više od deset godina. Rajan će samo obaviti tu prodaju u njihovo ime. Rajane?“

„Zdravo.“ Izvinivši se Gordonu i njihovom agentu, on prilazi i pruža ruku za pozdrav. „Rajan Hačinson.“

Sitrin dotiče njegove grudi vrhom kažiprsta. „Ne prepoznaješ me?“

On odmahuje glavom trenutak pre nego što mu se oči iznenada širom otvore. „Sitrin?! Nisam te prepoznao bez trake oko glave. Jesi li za jedan fokstrot?“ Pravi korak napred i zauzima poziciju za vođenje igre.

„Vas dvoje ste išli zajedno u Nikerboker?“ pitam dok se Sitrin smeje.

Klark se rukuje s Rajanom. „Klark Silborn. Šta je to Nikerboker?“

„Škola plesa u sedmom razredu“, odgovaramo sve troje uglas.

„Sve kul devojke su četvrtkom donosile haljine u školu“, prisećam se uz uzdah. „Tatjana je imala cvetnu haljinu *lora ešli* s pufnastim rukavima, koja je za mene bila vrh vrhova.“

„Ti nisi dolazila u Nikerboker“, kaže Rajan koji to upravo iznova shvata, što radi na svakih nekoliko godina.

Ja sa žaljenjem odmahujem glavom. „Tata mi nije dozvoljavao da idem, jer je *on* tamo odlazio i pamtio je to kao pravo mučenje...“

„Pa tako je i bilo!“ potvrđuje Rajan.

„*Ali*“, nastavljam, „to je bio jedini način da se upoznaju momci. Ili si išla u Nikerboker i plesala s momcima koji ti nisu dosegali ni do ramenâ, i tako utvrđivala prijateljske veze koje će trajati sve dok ne usledi luda adolescentska strast – ili nisi doživela seks sve do koledža. Nije bilo mnogo šansi za nešto treće.“

Svi se smejemo, a Rajan me kradomice hvata za zadnjicu.

„U redu, hajde da sednemo i da zapevamo!“ Gordon na čelu stola pljeska rukama praveći tup zvuk.

U naredna dva sata, dodaju jedni drugima gomile papira preko stola i potpisuju, i potpisuju, i potpisuju. Pošto pravno nisam uključena u taj postupak, nemam šta drugo da radim osim da ćutke pružam Rajanu podršku dok on mastilom uklanja decenije uspomena. Sitrin je u istom timu podrške, i nas dve preko stola razmenjujemo osmehe solidarnosti dok njen muž, suočen s mnogo strašnijim zadatkom, potpisuje čekove i

obveznice u vrednosti od šest i po miliona dolara – šest i po miliona. I to u zgradi koja omogućava da se podigne najviše pedeset odsto kredita. Nadam se da će ta deca u množini, koju ćemo po svoj prilici imati, biti srećni i dobro prilagođeni ljudi sa svim prstima na rukama i nogama – i sa strašću za investiciono bankarstvo.

Najzad se i poslednji dokument potpisuje, pečatira i sklanja, i mi smo slobodni. Rajan proverava svoj *blekberi* i prilazi velikom prozoru da telefonira. Pokazujem mu da ću ga čekati ispred zgrade i zatičem se kako zajedno sa Sitrin idem do toaleta, vrludajući kroz lavirintske hodnike advokatske firme, pored sobica sa iscrpljenim neokupanim devojkama od dvadesetak godina, koje raspiruju vatre svojih kolega pored prozora.

„Tako mi je drago što te vidim“, kaže mi pridržavajući teška *formikina* vrata da ja prođem.

„I meni.“

„Pročitala sam *Čudesne momke**“, kaže.

„Je l’?“ izvrđavam komentar otvarajući vrata kabine.

„Ti si mi to preporučila, na našem desetom okupljanju društva iz srednje.“

„O, bože“, potvrđujem da se sećam te koktel zabave. Da bih na nju došla, iskoristila sam sve bodove koje sam sakupila kao redovni avionski putnik. „Tako je, bila sam oduševljena Čabonom. Kako ti se dopao roman?“

„Veoma. Jesi li čitala *Ispravnog čoveka***?“ Čujem kako pita preko sivog metalnog paravana.

„Od Ričarda Rusoa? Nameravala sam... Trebalo bi da je kupim...“

„Ne, nemoj!“ prekida me dok izlazi prema umivaonicima. Skida jaknu i stavlja je preko nadlaktice da bi oprala ruke, otkrivši majicu sa slikom *Rejdž agenst d mašin****. Smeši mi se dok joj se pridružujem ispred ogledala. „Ovo je moja odeća za odlazak u advokatsku kancelariju u centru grada – sviđa ti se?“ Ja joj uzvraćam osmeh. „Negoo, odričem se

* *Wonder Boys*, roman Majkla Čabona (Michael Chabon), izdanje na srpskom jeziku: Dereta, 2003. (Prim. prev.)

** *Straight Man*, roman Ričarda Rusoa (Richard Russo) iz 1997. (Prim. prev.)

*** *Rage Against the Machine*, američki rok sastav. (Prim. prev.)

svog ateljea i knjiga koje prekrivaju njegove zidove. Zašto ne svratiš na večeru, pa ću te natovariti?“

„To bi bilo sjajno“, odgovaram ne verujući sasvim u taj poziv.

„Jednog dana će izmisliti sapun koji skida ove fleke.“ Suši svoje prste večito umazane raznim bojama, pa otvara tašnu i vadi vizitkartu, koja je s jedne strane boje cigle a s druge marinskoplave boje, s njenim imenom i podacima galerije odštampanim jarkožutim mastilom. „Šta kažeš na sredu?“

„O da, to mi savršeno odgovara“, kažem pružajući joj svoju kartu ogromnog formata s logotipom koji je napravila moja baka.

„Sjajno.“ Vadi olovku koja joj je držala punđu, puštajući svoje čuvene crvenkastoplave lokne da joj padnu do struka, kao u nekoj *Garnijeovoj* reklam. Stavivši *bikovu* olovku među zube, uvija kosu pa je ponovo pričvršćuje. „Pozovi me ako bude bilo kakvih problema. Inače te mogu sačekati kad izađeš iz L-a.“*

„Iz L-a?“

„Ja sam u Vilijamsburgu**.“ Pokazuje na svoju jaknu. „Ne sudi o umetnici po njenim bračnim dugmićima.“

„Dušo!“ Baka u kimonu i crnim satenskim japankama snažno otvara vrata od poliranog čelika na svom novom potkrovlju. „Gde je Rajan?“ brzo pita poljubivši me, pa se vraća pripremanju za večerašnju zabavu na kojoj će se ponovo sastati s mojim prijateljima, kojima je oduvek bila zamena za baku iz bajke. Spuštam svoju tešku torbu punu materijala za orijentacioni trening, koji sam čitavo popodne vodila za svog klijenta. „Oh, Rajan je morao da ostane u kancelariji. Žao mu je“, kažem, a krišom osećam olakšanje što ću između razgovora o *Pravom vremenu za bebe* i nastavka razgovora o *PVB* ubaciti nekoliko sati i pića sa svojim starim prijateljima.

„Pih, baš bez veze“, kaže Džoš, moj najbolji prijatelj s Njujorškog univerziteta, ustajući sa sivog svilenog kauča u prostranoj prostoriji u potkrovlju.

* Njujorška podzemna brza železnica koja povezuje Menhetn i Bruklin. (Prim. prev.)

** Istočni deo Bruklina. (Prim. prev.)

„Bez veze, bez veze“, veselo ponavlja njegova trogodišnja ćerka Peper dok dotrčava za njim i grli mi kolena.

„Baš sam se radovao što ću ga videti“, kaže i poljubi me preko Vajata, tromesečne bebe, koji mu ugodno počiva u nosiljci na grudima.

„Gde je Džen?“ uzvraćam mu pitanje podižući Peper i stavljajući je na svoj bok. Svi krećemo ka kaučima.

„Tržište nikad ne spava.“ Dok seda natrag na kauč, vraća Vajatu cuclu koja mu je ispala.

„Pa onda smo mi par slobodnih riba spremnih za dobar provod!“ kažem, mahnuvši slobodnom rukom s podignutim kažiprstom i malicom u znak rokerskog pozdrava.

„Sve je poludelo otkako su kupili *Ber Sterns**. Morala je da prekine porodijsko odsustvo u roku od mesec dana.“

„Zar mogu to da urade?“ pitam naginjući se nazad da bih održala ravnotežu, jer se Peper kikoće i pruža da dotakne kosu svog tate.

„O, da.“ Džoš se naginje napred da bi ga ona mogla dohvatiti. „Takva je situacija da svi moraju pomoći. Džen je jednostavno radosna što neće izostati iz te priče.“

Kako se baka pojavila iza kloazone** paravana, kojim je odvojena kuhinja, noseći poslužavnik s jajima punjenim tartufima po njenom receptu, začulo se zvono na vratima. „Nen, hoćeš ti da otvoriš?“

„Odmah.“ Nosim Peper do vrata i puštam Saru, moju najbolju drugaricu iz Čapena, koja nas pozdravlja grleći nas obe odjednom.

„Smrdiš na povraćku“, obavesti je Peper.

„Pametnice.“ Sara poljubi vrh njene plave glave. „Procurio nam je plafon u prostoriji sa ormarićima pa nisam mogla da se presvućem.“ Naginje se i šapuće mi na uvo: „A nije povraćka nego mokraća.“

Baka doklizava da ponudi punjena jaja i poljupce u obraz. „Ubaci to u mašinu za veš pored šporeta, a ja ću ti doneti neku svoju odeću za jogu.“ Za nekoliko minuta, Sara je sveže umotana u spandeks *lululemon* i kašmir *dona karan*.

*The Bear Stearns Companies Inc, investiciona kuća koja je doživela kolaps u martu 2008. godine. Nakon toga ju je preuzela banka Dži Pi Morgan Čejš (JP Morgan Chase). (Prim. prev.)

** *Cloisonné* (fr.) stara tehnika dekorisanja metalnih predmeta. Isti naziv se koristi i za sam dekorisani predmet. (Prim. prev.)